prism

夜歩く

นิยายชุด
คินดะอิจิ
ยอดนักสืบ

สุดยอดนิยายสืบสวนสอบสวนในตำนานของญี่ปุ่น

อย่าออกมาเดินตอนกลางคืน

โยโคมิโซะ เซอิ เขียน ชมนาด ศีติสาร แปล

prism

อย่าออกมาเดินตอนกลางคืน

夜歩く

โยโคมิโซะ เซชิ

เขียน

ชมนาด คีติสาร

แปล

ตัวอย่าง

บังเอิญผมกำลังเขียนนิยายสืบสวนไร้สาระของผมอยู่
นาโอกิคงนึกว่าผมเก่ง เขาเข้าใจผิดว่านักเขียนนิยายสืบสวน
จะมีคุณสมบัติเป็นนักสืบเหมือนตัวละครเอกในนิยายน่ะครับ
–โยโคมิโซะ เซชิ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

อย่าออกมาเดินตอนกลางคืน
夜歩く

prism
ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Prism Publishing

YORUARUKU
© Seishi Yokomizo 1973, 1996
First published in Japan in 1973, 1996 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo
through TUTTLE-MORIAGENCY, INC., Tokyo.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7650-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริยกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวี • บรรณาธิการ อาทิมา เก็จวลีวรรณ
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เชยกลิ่น • ศิลปกรรมปก นวพรรษ เอื้อพัทธยากร
ออกแบบรูปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิทยะเสถียร, ศุภิสรา เล็กเลิศ
พิสูจน์อักษร ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล, จีรพรรณ เผื่อนพังงา, พรทิพย์ รักษ์ทอง

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับนิยายชุด*คินดะอิจิยอดนักสืบ* เล่มนี้เป็นเล่มที่นักอ่านหลายคนรอคอย อีกทั้งยังได้รับการกล่าวถึงบ่อยครั้งว่าเป็นหนึ่งในเล่มที่ทั้งสนุกสนาน เข้มข้น และมีกลิ่นอายบรรยากาศความหลอน ซึ่งผสมมาได้อย่างลงตัว ขอให้นักอ่านทุกท่านเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการสืบสวนสอบสวนที่เต็มไปด้วยเสน่ห์และความลุ้นระทึก กับนิยายชุด *คินดะอิจิยอดนักสืบ* เรื่อง*อย่าออกมาเดินตอนกลางคืน*

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นเมื่อยาชิโยะ ลูกสาวคนเดียวของตระกูลฟุรุงามิ ผู้มั่งคั่ง ได้รับจดหมายปริศนาพร้อมรูปถ่ายของชายหลังค่อมไร้ศีรษะ ด้วยความหวาดระแวงทำให้เธอก่อเหตุยิงชายหลังค่อมคนหนึ่งในคาบาเรต์ฮานะ ซึ่งเหตุการณ์นั้นเปรียบเสมือนบทโหมโรงของคดีฆาตกรรมต่อเนื่องสุดโหดเหี้ยมและน่าสะพรึง

หนังสือเล่มนี้เต็มไปด้วยองค์ประกอบดำมืดทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็นความเกลียดชัง ความละโมบ การคบชู้ ความเชื่องมงาย ตลอดจนความอิจฉาริษยา ที่ถูกฉาบอยู่ภายใต้เปลือกนอกของตระกูลผู้ดีเก่าอันมั่งคั่ง และท้ายที่สุดก็ปะทุออกมาเป็นคดีสุดสะเทือนขวัญ

นี่คือเรื่องราวสุดเข้มข้นและคาดเดาไม่ได้ตามสไตล์การเขียนของโยโคมิโซะ เซชิ

prism

คำนำผู้แปล

ญี่ปุ่นได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีความปลอดภัยอันดับต้น ๆ ของโลก

รายงานเกี่ยวกับอาชญากรรมที่กระทรวงยุติธรรมของประเทศญี่ปุ่นจัดทำขึ้นทุกปีในรูปแบบสมุดปกขาวระบุว่า ญี่ปุ่นมีสถิติการฆ่าผู้อื่นในอัตราต่อประชากรหนึ่งแสนคนต่ำกว่าประเทศที่มีมาตรฐานชีวิตระดับใกล้เคียงกันตั้งแต่สองถึงสามเท่าไปจนถึงประมาณยี่สิบเท่า ยิ่งเป็นเรื่องลักทรัพย์ด้วยแล้วสถิติของญี่ปุ่นยิ่งต่ำกว่าประเทศอื่น ๆ หลายสิบเท่าจนถึงเกือบร้อยเท่า

แต่ถึงแม้ญี่ปุ่นจะมีความปลอดภัยสูงก็ยังมีช่วงเวลาที่ต้องระวังตัวเป็นพิเศษ นั่นคือเวลา “กลางคืน” เพราะอาชญากรรมเกินกว่าครึ่งหนึ่งมีแนวโน้มจะเกิดในช่วงเวลาตั้งแต่หกโมงเย็นถึงหกโมงเช้า โดยเฉพาะในช่วงตั้งแต่สามทุ่มถึงตีสามที่ถือว่าเป็นยามดึกสงัด ผู้คนส่วนใหญ่จะพักผ่อนนอนหลับอยู่ในบ้าน คนที่ออกมาทำกิจกรรมในยามวิกาลเช่นนี้จึงถือว่าไม่ปกติ ครั้งหนึ่งในช่วงกลางฤดูหนาว ผู้แปลเคยถูกตำรวจญี่ปุ่นเข้ามาทักขณะถือหม้อน้ำอุ่นจะไปราดกระจกหน้ารถที่มีน้ำแข็งเกาะจนเป็นฝ้าขาว ความจริงถ้าสว่างแล้วก็ไม่น่ามีใครว่าอะไร แต่การเดินลับ ๆ ล่อ ๆ ในลานจอดรถตอนฟ้ายังไม่สางอาจชวนให้ตำรวจสงสัยว่าเป็นโจรงัดรถก็เป็นได้

ย้อนกลับไปในอดีต ในช่วงประมาณสมัยเฮอันจนถึงมุโรมาจิ ผู้คนเชื่อกันว่าโยไค (ปีศาจ) มักจับกลุ่มกันเดินไปตามท้องถนนยามกลางคืน ความเชื่อนี้สะท้อนให้เห็นในนิทาน เรื่องเล่า หรือแม้กระทั่งผลงานศิลปะ ผลงานประเภทภาพม้วนเกี่ยวกับโยไคที่มีชื่อเสียงมากที่สุดมีชื่อว่า *เฮียกกิยาเกียว* ซึ่งแปลตรงตัวได้ว่า*ฝูงปีศาจที่เร่ร่อนยามราตรี* แน่นอนว่าการเผชิญหน้ากับโยไคเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องดี ทางรอดคือต้องสวดมนต์ขับไล่หรือถ่วงเวลาไว้ให้ถึงเช้า เพราะเมื่อเห็นแสงสว่าง โยไคก็จะหนีไปเอง

นอกจากนี้การไปสักการะศาลเจ้าในยามวิกาล โดยเฉพาะในยาม “อุชิโนะโคะกุ” หรือช่วงตีหนึ่งถึงตีสามก็อาจถูกมองว่ามีพิรุธ เพราะเป็นเวลาของการทำพิธีสาปแช่งศัตรูคู่อริด้วยการนำตุ๊กตาฟางไปตอกติดกับต้นไม้ในศาลเจ้า จะเห็นได้ว่า “มนุษย์” ที่คิดดีทำดีนั้น ปกติแล้วไม่มีใครออกจากบ้านมาเดินเพ่นพ่านในยามราตรีกัน

แต่ก็เป็นธรรมดาของนิยายสืบสวนสอบสวน ที่ถึงแม้จะเตือนแล้วว่า *อย่าออกมาเดินตอนกลางคืน* ก็ไม่ค่อยมีใครฟัง ยังมีคน (ตัวละคร) ที่ดันทุรังออกมาเดินให้เกิดเรื่องขึ้นจนได้ โยโคมิโซะ เซชิ เป็นนักเขียนที่ขึ้นชื่อในเรื่องการท้าทายผู้อ่านให้ขบคิดตามอย่างหนักเพื่อคาดเดาความคิดของเขา นิยายเรื่องนี้ก็สอดแทรกปริศนาไว้มากมายเช่นเคย อย่างไรก็ตาม เพื่อไม่ให้ผู้อ่านเหนื่อยจนเกินไป ผู้แปลจึงอยากบอกใบ้ให้ว่า การออกมาเดินตอนกลางคืนในเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับการงัดรถ โยไค ตลอดจนพิธีสาปแช่งแต่อย่างใด

บอกใบ้กันถึงขั้นนี้แล้ว เชื่อว่าเมื่ออ่านจบ ผู้อ่านต้องเดาถูกว่าการ “เดินตอนกลางคืน” ในเรื่องนี้คืออะไรและจะนำไปสู่บทสรุปอันเลวร้ายแบบไหนได้อย่างแน่นอน

ชมนาด คีติสาร

I
จงอย่าออกมาเดินตอนกลางคืน

จิตรกรหลังค่อม

“กลุ้มใจจริง ๆ อย่างไรฉันก็ไม่เชื่อว่าหล่อนยังสติดีอยู่ บ้าไปแล้วให้ตายเถอะ อืม...ความจริงหล่อนก็ไม่อยู่กับร่องกับรอยมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ทว่าคราวนี้มีบางอย่างที่ทำให้ฉันคิดว่าไม่ใช่แค่อารมณ์แปรปรวน ฉันเลยกลัวนี่ เห็นอย่างนี้ฉันก็เป็นคนธรรมดานะ มีสามัญสำนึกเป็นปกติทั่วไป แน่นอนว่าบางทีก็แกล้งทำตัวสารเลว พูดจาข่มขู่คนบ้าง แต่ก็วางก้ามไปอย่างนั้นเอง ฉันแค่ไม่อยากให้ใครเห็นว่าที่จริงแล้วตัวเองขี้ขลาดแค่ไหน ดูอย่างปลาหรือแมลงสิ ยิ่งอ่อนแอยิ่งต้องมีรูปลักษณ์น่าเกรงขามไม่ใช่เหรอ ฉันก็เหมือนกัน เรื่องของเรื่องคือถึงฉันจะอวดเบ่ง พูดจาสามหาว แต่ความจริงสงบเสงี่ยมซื่อตรงมาก ครั้งหนึ่งนายเคยบอกไม่ใช่เหรอว่าฉันเป็นพวกชอบโอ้อวดความเลวของตัวเอง...ถูกต้องเลย นี่เป็นเพียงรสนิยม ไม่ใช่นิสัยที่แท้จริง เพราะฉะนั้น ถึงพฤติกรรมของฉันจะดูนอกรีตนอกรอยแค่ไหน แต่ฉันก็รู้ขอบเขตดี ยังมีสติพอที่จะถอยกลับหากเกือบเผลอก้าวล้ำออกนอกกรอบจริยธรรมของสังคม แต่หล่อนนี่สิ...แม่นั่นไม่มีสำนึกที่ว่าเลย หล่อนไม่เคยรู้จักคำว่าศีลธรรมจริยธรรม แย่จริง อ่อนใจเหลือเกิน...เฮ้ย นายพูดอะไรมั่งสิ”

“จะให้พูดอะไรล่ะ ในเมื่อฉันฟังไม่รู้เรื่องเลย”

“ไม่รู้เรื่องเหรอ ทำไมล่ะ ฉันอุตส่าห์สาธยายให้ฟังตั้งเยอะจะไม่เข้าใจได้ยังไง ปกตินายมักภูมิใจในประสาทรับรู้ฉับไวของตัวเองไม่ใช่เหรอ”

ผมหัวเราะร่วนพลางจุดบุหรี่มวนด้วยมือ ก่อนจะพ่นควันช้า ๆ อย่างใจเย็น ขณะมองไปทั่วใบหน้าที่ทรุดโทรมด้วยพิษสุราของเซ็งโงะกุ นาโอกิ ผมรู้ดีว่าในเวลาแบบนี้ ยิ่งผมทำวางเฉยมากเท่าใด เขาก็จะกระวนกระวายขึ้นเป็นเท่าทวี แต่ไม่รู้ว่าทำไมวันนี้เซ็งโงะกุกลับไม่สะทกสะท้านเช่นทุกครั้ง โอ๊ะ หรือว่าพ่อตัวดีกำลังท้อแท้อยู่...

“ถึงเป็นคนที่ความรู้สึกไวแค่ไหน...ซึ่งขอบอกไว้ก่อนนะว่าฉันไม่ใช่... ใครจะปะติดปะต่อเรื่องราวจากถ้อยคำที่เรียงร้อยอย่างไร้สาระปราศจากแก่นสารได้ล่ะ ไม่มีอะไรโง่ไปกว่าการพยายามควานหาสิ่งที่มีความหมายจากคำพูดเลอะเทอะของคนเมาหรอก”

“คนเมา ฉันน่ะเหรอ...ฮ่า ๆ ๆ ไม่ผิดหรอก ก็ฉันดื่มมาสักพักแล้วนี่”

เซ็งโงะกุ นาโอกิ รินวิสกี้ยี่ห้อซันโตรีลงในแก้วดังพลั่ก ๆ ก่อนดื่มรวดเดียวจนเกลี้ยง แต่ช่างน่าเสียดายที่เขาเมาจนมือไม้สั่น จึงทำเหล้าหกลงบนโต๊ะไปเกือบครึ่ง ความจริงแล้วนาโอกิตั้งใจเอาวิสกี้ขวดนี้มาฝากผม ทว่าเขากลับดื่มคนเดียวจนเกือบหมด อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าเขากำลังกระวนกระวาย ซึ่งน่าแปลกสำหรับผู้ชายเช่นนาโอกิ

“แต่นายคงรู้เรื่องบ้างใช่มั้ย พอเข้าใจสินะว่าฉันกำลังพูดถึงอะไรอยู่”

“อืม ก็พอจะเดาได้บ้าง คงจะเกี่ยวกับคุณยาชิโยะละสิ”

นาโอกิจ้องผมด้วยแววตาเลื่อนลอย แต่ผมรู้สึกถึงความน่าพรั่นพรึงในนั้นจนหนาวสะท้านโดยไม่รู้ตัว ดวงตาของเขามีเส้นเลือดผุดเป็นทางพิษสุราฉ่ำเยิ้มแววววามดุจผงแร่ไมคา

อย่างไรก็ตาม ภายใต้ดวงตาที่เป็นประกายวิบวับด้วยความเร่าร้อนนั้นกลับแฝงความน่ากลัวประหลาดยากจะอธิบายเอาไว้ ทำให้ผมระวังตัวขึ้นมาทันใด...หมอนี่ไม่ได้เมา บางทีนาโอกิอาจรับรู้ความรู้สึกของผม เขาจึงรีบหลุบตา ก่อนจะรินวิสกี้ใส่แก้วอีกพลางพูดว่า “ใช่แล้ว หล่อนนั่นแหละคราวนี้แม่นั่นบอกว่าจะแต่งงาน”

“คุณยาชิโยะอายุเท่าไหร่”

“23 ปี...ไม่สิ น่าจะ 24 ปีได้แล้วมั้ง”

“ถ้างั้นไม่ถือว่าเร็วหรอก ถึงวัยแต่งงานได้แล้วไม่ใช่เหรอ ความจริงสมควรแต่งด้วยซ้ำ”

“ใช่ จริงอย่างที่นายว่า แต่ต้องขึ้นอยู่กับอีกฝ่ายด้วย”

“หมายความว่าได้คู่ที่ไม่เหมาะสมกันเหรอ”

นาโอกิพยักหน้าหมองคล้ำ

“เจ้าบ่าวคือใครล่ะ เอ ไม่รู้ฉันจะถามเรื่องแบบนี้ไปทำไมกัน”

“แต่ฉันต้องบอกให้นายรู้ ไม่หรอก ความจริงฉันอุตส่าห์มาที่นี่ก็เพื่อเล่าให้นายฟังนะ ช่วยฟังหน่อยได้มั้ย ไม่ละ ถึงนายจะปฏิเสธ ยังไงฉันก็จะเล่าให้ได้...”

“แต่...เฮ้อ ยุ่งจริงๆ นาโอกิ เอาละ ฟังนะ ฉันไม่รู้จักผู้หญิงชื่อคุณยาชิโยะนี่เลย ได้ฟังจากนายอยู่บ่อยๆ ก็จริง แต่ไม่เคยพบและเห็นหน้ามาก่อน ใช่ ฉันคิดว่าเธอสวยเพราะนายเคยเอารูปของเธอให้ดู แต่นอกจากนี้ฉันก็แทบไม่รู้เรื่องของเธอสักนิด แล้วทำไมฉันต้องมาฟังเรื่องการแต่งงานของเธอด้วยล่ะ”

“เพราะฉันไว้ใจนายน่ะสิ”

“เดี๋ยวก่อน นาโอกิ นั่นนายพูดจริงหรือเปล่า”

“แน่นอน เอาเถอะ ฟังนะโทระตะ ถึงยังไงฉันก็ต้องปรึกษาเรื่องนี้กับใครสักคน แต่ฉันไม่ไว้ใจมนุษย์หน้าไหนนอกจากยาชิโระ โทระตะ คนนี้ใช่แล้ว ฉันเชื่อใจนาย นายเองก็รู้ เพราะไม่ว่าฉันจะเล่าอะไรให้ฟัง นายก็จะไม่มีวันเอาไปบอกใครโดยที่ฉันไม่อนุญาต จริงมั้ย”

“ขอบคุณที่เชื่อใจนะ...แต่นาโอกิ สิ่งที่นายจะเล่า เป็นเรื่องห้ามแพร่งพรายงั้นเหรอ”

“แน่นอน...ฉันขอยืนยันข้อนั้นไว้ก่อนเลย”

“โอ๊ย ไม่ไหวละ นายอย่าไว้ใจฉันดีกว่า อีกอย่าง ฉันไม่อยากมานั่งฟังเรื่องอันหนักหน่วงของนายด้วย”

“ฮ่าๆๆ ไม่ได้ ไม่ได้ ถึงปากของนายจะปฏิเสธ แต่นายก็ปิดความอยากรู้อยากเห็นในใจไม่มิดหรอก ช่างเถอะ ที่จริงฉันจะเล่าให้นายฟังเพราะมีเหตุผลอีกข้อหนึ่ง ซึ่งไม่ช้าก็เร็วฉันจะบอก เพียงแต่ยังไม่ใช่ตอนนี้

เอาละ ฟังให้ดีนะโทระตะ"

ชายชื่อเซ็งโงะกุ นาโอกิ ผู้นี้ นอกจากจะมีนิสัยยึดติดในสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างผิดปกติแล้ว ยังดื้อดึงเอาแต่ใจ เมื่อมุ่งมั่นทำอะไรก็จะไม่ยอมเลิกรา ในเวลาแบบนี้ เขาต้องบีบบังคับคนอื่นให้ทำตามใจตัวเองเสมอ คนใจอ่อนอย่างผมจึงถูกข่มขู่อยู่เป็นนิตย์ ผมมักเสียใจและโมโหในภายหลัง ทว่าครั้งต่อมาผมก็ถูกเขากดหัวอีกอยู่ดี

คราวนี้ก็เช่นกัน แม้ผมจะแสดงท่าทีเดือดร้อนออกนอกหน้า แต่นาโอกิไม่แยแส ยังดันทุรังใส่ผมเช่นเคย "ผู้ชายคนนั้น..." เขาเริ่มเล่าก่อนเปลี่ยนใจกะทันหัน "ไม่สิ...ก่อนอื่น...ใช่แล้ว...นายเคยได้ยินเหตุการณ์นั่นหรือเปล่า ที่จิตรกรหลังค่อมถูกลอบยิงในคาบาเรต์ชื่อ 'ฮานะ' ยังไงล่ะ"

ผมตกใจจนต้องมองหน้านาโอกิซ้ำ เพราะเรื่องกระโดดไปในทางที่ไม่คาดคิด อีกทั้งเหตุการณ์ที่นาโอกิเพิ่งพูดถึงยังพิลึกพิลั่นเสียจนทิ้งความทรงจำแปลก ๆ ไว้ในหัวของผม แม้เวลาจะผ่านมาถึงครึ่งปีแล้วก็ตาม

ขอเล่าเหตุการณ์ดังกล่าวไว้คร่าว ๆ ณ ที่นี้

"ฮานะ" เป็นหนึ่งในคาบาเรต์ที่ผุดขึ้นมามากมายราวกับหน่อไม้หลังฝนตกในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ตั้งอยู่ด้านหลังของย่านกินซ่า แน่นอนว่านักเขียนกระจอก ๆ อย่างผมคงไม่มีเงินพอจะเอาไปละลายในสถานที่แบบนั้น ผมจึงไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรมากนัก แต่เท่าที่ฟังจากเซ็งโงะกุ นาโอกิดูเหมือนมันเป็นคาบาเรต์ที่หรูหรามาก

"คาบาเรต์มีตั้งแต่ระดับต่ำสุดไปจนถึงหรูหราที่สุด พวกที่เงียบเหงากว่าคาเฟ่ชานเมืองในสมัยก่อนก็มีอยู่บ้าง แต่ 'ฮานะ' นับว่ารุ่งเรืองดี ทำเลก็ไม่เลว อยู่ติดด้านหลังย่านโอวะริ ถึงจะเริ่มต้นจากการเอาชั้นหนึ่งของตึกที่ถูกไฟไหม้มาปรับปรุง แต่เนื่องจากเปิดกิจการก่อนใคร ๆ หลังสงครามสงบ จึงสร้างร้านใหญ่โตขนาดนั้นไหว ทว่าเดี๋ยวนี้ทำไม่ได้แล้ว เพราะติดกฎหมายก่อสร้าง ภายในร้านกว้างขวางมาก แถมตกแต่งอย่างประณีตจนไม่น่าเชื่อว่าเป็นผลผลิตของประเทศที่แพ้สงคราม แต่อาจเพราะมัวทุ่มเทให้กับเรื่องแบบนี้ละมั้งถึงได้แพ้...ฮ่า ๆ ๆ ยังไงก็ช่างเถอะ ฉันไม่ได้อยากเทศนาหรือคร่ำครวญเรื่องชะตาชีวิตเสียหน่อย สรุปว่าน่าจะเป็น

คาบาเรต์อันดับหนึ่งของโตเกียวก็แล้วกัน โดยเฉพาะวงดนตรีนี่วิเศษมาก ศิลปินที่แสดงก็ชั้นยอด เสียแต่ว่าราคาแพง ขูดรีดอย่างร้ายกาจเชียวละ แต่เอาเถอะ คงมีแค่พวกพ่อค้าตลาดมืด ไม่ก็พวกพ่อค้าคนกลางเถื่อนที่จะเข้าออกสถานที่แบบนั้น...สุภาพบุรุษอย่างนายไม่มีทางย่างเท้าเข้าไปหรอก"

แต่ถึงอย่างนั้น ดูเหมือนว่านาโอกิจะไปอุดหนุนอยู่เป็นประจำ

ในเดือนตุลาคมปีที่แล้ว...หนังสือพิมพ์ที่ผมดึงออกมาตรวจทานในภายหลังระบุว่า วันที่ 3 ตุลาคม มีผู้หญิงคนหนึ่งมาที่คาบาเรต์แห่งนี้ คนส่วนใหญ่พูดตรงกันว่าหล่อนเป็นคนสวย ดูดี มีรสนิยม อายุประมาณยี่สิบปี แต่งกายด้วยเสื้อผ้างดงามที่ในปัจจุบันมีแต่พวกชนชั้นเศรษฐีใหม่เท่านั้นถึงจะมีปัญญาซื้อ ได้ยินว่าหญิงคนดังกล่าวทำเอาสาว ๆ ของคาบาเรต์ในตอนนั้นอิจฉาตาร้อนไปตาม ๆ กัน

ทว่าปัญหาอยู่ตรงนี้ ทั้งที่ผู้หญิงคนนั้นตกเป็นศูนย์รวมความสนใจของคนทั้งร้าน แต่ต่อมาพอหล่อนกลายเป็นปัญหา กลับไม่มีใครให้การเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายของหล่อนได้อย่างชัดเจน บางคนบอกว่าหล่อนสวมเสื้อโค้ตขนสัตว์สีดำ ขณะที่อีกคนก็ว่าเป็นสีชมพูสดแสบตา แค่เสื้อคลุมตัวเดียวยังแตกต่างกันได้ขนาดนี้ แล้วนับประสาอะไรกับแบบเสื้อที่มีความเห็นกันไปร้อยแปด เปล่า ไม่ใช่แค่นั้น แม้ทุกคนจะเห็นพ้องต้องกันว่าใบหน้านั้นสวย แต่ลักษณะของความงามกลับหลากหลาย และไม่มีใครอธิบายตรงกันสักคน

คนหนึ่งบอกว่าหล่อนมีแก้มอวบอิ่ม ดูสวยแบบสมัยใหม่ ตรงข้ามกับบางคนที่เห็นว่าใบหน้านั้นยาวเรียวเหมือนหญิงงามยุคโบราณ เรื่องการแต่งหน้าก็พรรณนาแตกต่างกันไป บ้างก็ว่าแต่งหน้าเข้มจัดจ้าน ขณะที่พยานคนอื่นกลับคิดว่าแต่งหน้าอ่อนมาก ทั้งหมดล้วนตอกย้ำว่าการสังเกตของมนุษย์นั้นเชื่อถือไม่ได้ ท้ายที่สุดก็ไม่มีคำให้การใดที่ใช้เป็นหลักฐานบ่งชี้ตัวตนที่แท้จริงของผู้หญิงคนนั้นได้เลย

ยิ่งไปกว่านั้น แม้ตำรวจจะสอบปากคำชายสามคนที่มากับหญิงคนดังกล่าวอย่างเข้มงวด แต่คำพูดของพวกเขาล้วนคลุมเครือเป็นที่สุด ความจริงคงยากจะให้เขาเหล่านั้นใส่ใจกับการแต่งตัวและวิธีแต่งหน้าของ

ผู้หญิง เพราะทั้งสามคนเป็นนักศึกษาหนุ่ม แถมยังเมามายอีกต่างหาก

ชายหนุ่มทั้งสามให้การว่า

“พวกผมกินเหล้ากันอยู่ในบาร์ชื่อทิวลิปด้านหลังย่านกินซ่า แล้วผู้หญิงคนนั้นก็เข้ามา...ตอนแรกหล่อนดื่มคนเดียว ไป ๆ มา ๆ ไม่รู้ว่าใครชวนใครก่อน สุดท้ายเราก็มานั่งด้วยกัน หล่อนคอแข็งมากครับ กระดกวิสกี้พรวด ๆ เหมือนน้ำเปล่าเลย พอทุกคนเมาได้ที่ หล่อนก็เป็นฝ่ายเอ่ยปากขอให้พาไปร้านที่สนุกกว่านี้ เราเลยตกลงกันว่าจะไปร้าน ‘ฮานะ’ ใช่ครับ หล่อนเป็นคนจ่ายเงินทั้งหมด ไม่ใช่แค่หลังจากเริ่มดื่มด้วยกัน แต่รวมถึงส่วนที่พวกเราสามคนดื่มกันก่อนหน้าด้วย ท่าทางหล่อนจะรวยมากเลยครับ”

ตอนนั้นเรื่องที่เจ้าหน้าที่สอบปากคำเซ้าซี้ถามคือ ระหว่างหญิงดังกล่าวกับพวกนักศึกษา ใครเป็นฝ่ายเสนอให้ไป “ฮานะ” กันแน่ เรื่องนี้เหล่าชายหนุ่มให้การตรงกันว่า “พวกผมครับ ผู้หญิงคนนั้นเป็นคนชวนให้ไปที่ที่สนุกกว่าร้านเดิมก็จริง แต่เราเป็นฝ่ายเสนอชื่อ ‘ฮานะ’ ท่าทางหล่อนจะไม่เคยได้ยินมาก่อนนะครับ ถึงได้ถามกลับว่า ‘ฮานะ’ คืออะไร ผมเลยบอกว่าคือคาบาเรต์ ปรากฏว่าหล่อนรู้จักแต่โรงลีลาศทว่าไม่เคยไปคาบาเรต์ เลยเอ่ยปากขอให้พวกผมพาไป ผมจึงไม่เชื่อว่าหล่อนตั้งใจจะไป ‘ฮานะ’ แต่แรก”

ด้วยเหตุนี้ หญิงชายทั้งสี่จึงมาที่คาบาเรต์ “ฮานะ” ตอนประมาณสองทุ่ม ตอนนั้นผู้หญิงคนนี้ค่อนข้างเมาแล้ว แถมยังมาดื่มต่อที่นี่อีก ดูเหมือนตอนเกิดเหตุหล่อนจะเมาจนแทบทรงตัวไม่อยู่

ตอนนั้นเองที่จิตรกรหลังค่อมชื่อฮาชิยะ โคะอิชิ เข้ามาพอดี เพื่อนสองคนที่มากับเขาให้การตรงกันว่าฮาชิยะเมามากอยู่เหมือนกัน แต่ยังไม่ถึงขั้นขาดสติ แม้ฮาชิยะจะหลังค่อม ร่างกายดูไม่สมประกอบ ทว่านอกจากนั้นแล้วรูปลักษณ์ของเขาก็ไม่ได้ชวนให้ผู้พบเห็นสยดสยองเป็นพิเศษ จะว่าไปฮาชิยะหน้าตาหล่อทีเดียว อีกทั้งยังเป็นชายหนุ่มที่พิถีพิถันกับเสื้อผ้า เขามักสวมเชิ้ตขาวและผูกเนกไทสีดำ ใส่กางเกงจับจีบกับรองเท้าขัดมันวับ กล่าวคือนอกจากจะรวยแล้ว ฮาชิยะ โคะอิชิ ยังมีรสนิยมในการแต่งตัวด้วย

อย่างไรก็ตาม หนึ่งในนักศึกษาสามคนได้ให้การในภายหลังว่า ทันทีที่หญิงคนดังกล่าวเห็นฮาชิยะกับเพื่อนอีกสองคนเดินหัวเราะเฮฮาเข้าประตู

คาบาเรต์มา ใบหน้าของหล่อนแปรเปลี่ยนไปทันควัน ท่าทางหล่อนตกใจมาก เมื่อเห็นฮาชิยะ วินาทีนั้น หล่อนเบิกตาโพลงราวกับสร่างเมา ริมฝีปากสั่นระริก ก่อนจะลุกพรวดขึ้นแล้วโผเข้าไปหาฮาชิยะ ไม่ทันไรหล่อนก็คำรามออกมาว่า "ไอ้สารเลว ไอ้สารเลว แกมาจนได้นะ"

ชั่ววูบเดียวกัน ประกายไฟแลบจากกระเป๋าถือของหญิงคนนั้น ก่อนที่ฮาชิยะจะร่วงลงไปกองอยู่บนพื้นคาบาเรต์ราวกับถูกเลาะกระดูกออกจากร่าง

ตระกูลฟุรุงามิ

ขอบอก ผู้อ่านทุกท่านไว้ ณ ที่นี้ว่า สิ่งที่ผมกำลังจะเล่าต่อไปนี้คือคดีฆาตกรรมต่อเนื่องอันน่าสยดสยอง ทุกคนอาจหัวเราะเยาะที่ผมพูดแบบนี้ในยุคปัจจุบัน แต่มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ คดีที่เปี่ยมด้วยฝันร้ายอันน่าประหลาด ทั้งยังแฝงเลศนัยและกลอุบายชั่วช้าดุจดั่งเรื่องราวในหนังสือภาพโบราณ ผมรู้สึกได้แม้กระทั่งกลิ่นอายของอดีตกาลซึ่งถ่ายทอดมาในคำสาปแช่งแห่งสายโลหิต

เรื่องราวสุดพิสดารดังกล่าวมีที่มาย้อนกลับไปถึงวันเวลาที่ล่วงเลยมานานแสนนาน ซ้ำยังหยั่งรากลึกและซับซ้อนซ่อนเงื่อน องค์ประกอบดำมืดทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็นความเกลียดชัง ความละโมบ การคบชู้ ความเชื่องมงาย ตลอดจนความริษยา ต่างเกาะเกี่ยวโยงใยกันอย่างแน่นหนายุ่งเหยิง ทว่าก็ยังพอรักษาสมดุลไว้ได้อย่างหมิ่นเหม่ ครั้นเมื่อความลงตัวนั้นพังทลายลง อาจกล่าวได้ว่าสิ่งที่ปะทุออกมาก็คือคดีฆาตกรรมชวนขวัญผวาที่จะเล่าต่อไป ดังนั้นถ้าจะสืบสาวให้ถึงต้นตอของมัน เราควรต้องถอยกลับไปในวันคืนอันสลับซับซ้อน ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ยิงจิตรกรหลังค่อมในคาบาเรต์ "ฮานะ" คือชนวนสำคัญ คงไม่ผิดหากจะบอกว่า คดีเล็กน้อยที่ตอนนั้นไม่มีใครเข้าใจนี่แหละ คือจุดเริ่มต้นของคดีฆาตกรรมในตระกูลฟุรุงามิ

“อืม ฉันก็ได้ยินเรื่องนั้นมาเหมือนกัน ฉันไม่ค่อยสนิทกับฮาชิยะ โคะอิชิ เท่าไหร่ แต่ก็ไม่ถึงกับไม่รู้จัก ความจริงในคืนเกิดเหตุฉันเจอฮาชิยะที่กินซ่าด้วย มาคิดดูอีกที ตอนนั้นมันคงกำลังมุ่งหน้าไปคาบาเรต์ ‘ฮานะ’ นั่นแหละ”

“ที่ฉันตั้งใจเล่าให้นายฟัง ส่วนหนึ่งเพราะเรื่องนี้ด้วย ฉันคิดว่านายคงพอรู้เกี่ยวกับนิสัยของหมอนี่”

“อ๊ะ ไม่แน่ใจเหมือนกันแฮะ ฉันไม่ค่อยรู้เรื่องฮาชิยะนักหรอก แต่ได้ยินว่าผู้หญิงที่ยิงฮาชิยะหนีไปเฉย ๆ”

“ใช่ นับแต่นั้นมาก็ไม่มีใครได้ข่าวอีก หลอนหายสาบสูญไปเลย” น้ำเสียงของนาโอกิหมองหม่นจนผมเอะใจจ้องหน้าเขาอีกครั้ง

ผู้หญิงที่ยิงฮาชิยะหันหลังกลับแล้ววิ่งออกจากคาบาเรต์ไปทั้งอย่างนั้น เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างกะทันหันเสียจนแม้แต่เพื่อนของฮาชิยะที่ยืนอยู่ติดกันยังต้องใช้เวลาตั้งนานกว่าจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร จึงไม่แปลกที่ไม่มีใครมีสติพอจะพยายามจับตัวหล่อน จนทุกวันนี้ก็ยังไม่รู้ว่าหล่อนเป็นใคร

นักศึกษาสามคนที่มากับหญิงสาวเพิ่งเคยพบหล่อนในคืนนั้นที่บาร์ทิวลิป แถมพวกเขายังเมาจนไม่ได้ถามแม้แต่ชื่อ ทางบาร์ก็บอกว่าเป็นแขกใหม่ที่เพิ่งมาครั้งแรกจึงไม่รู้ว่าเป็นใคร ส่วนลูกค้าใน “ฮานะ” ก็ไม่มีใครเคยเห็นหล่อนมาก่อน

มิหนำซ้ำจุดที่พิลึกที่สุดของคดีนี้คือ แม้แต่ฮาชิยะ โคะอิชิ ผู้ถูกยิงยังให้การว่าไม่รู้จักผู้หญิงคนนั้นเลย โชคดีที่หล่อนไม่ได้เล็งสูง ฮาชิยะจึงแค่ถูกยิงทะลุต้นขาแต่อาการบาดเจ็บของเขาไม่ได้เป็นอันตรายถึงชีวิต ฮาชิยะบอกว่าตัวเองก็รู้สึกงงจนจับต้นชนปลายไม่ถูกเหมือนกัน

ผมอยากเล่าถึงชายชื่อฮาชิยะ โคะอิชิ เท่าที่พอรู้ไว้ตรงนี้ ฮาชิยะเป็นจิตรกรคลื่นลูกใหม่ที่มีชื่อเสียงขึ้นมาอย่างรวดเร็วภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เขาเรียกตัวเองว่าเป็นจิตรกรกลุ่มความคิดใหม่ แนวคิดของเขาคือต่อให้เราถ่ายทอดสิ่งต่าง ๆ ออกมาเป็นภาพได้อย่างเชี่ยวชาญเพียงใด แต่นั่นก็เป็นเพียงการลอกเลียนธรรมชาติ เช่นเดียวกับนิยายที่ขาดแนวคิดก็เป็นได้แค่งานเขียนชั้นต่ำ ภาพที่ปราศจากแนวคิดก็เป็นแค่ภาพระดับตลาดเท่านั้น

คนที่ดูภาพเขียนของเขาแล้วบอกว่าไม่รู้เรื่อง คือพวกที่แสดงตัวให้เห็นว่าไร้แนวคิดดี ๆ นี่เอง

หรือกล่าวได้ว่าชายชื่อฮาชิยะเป็นคนหลงตัวเองขั้นรุนแรง แต่ขอสารภาพตามตรง ผมเองก็อดไม่ได้เช่นกันที่จะประกาศตัวว่าเป็นพวกไม่มีแนวคิด วิธีวาดภาพของเขาจัดอยู่ในยุคแรกของแนวอิมเพรสชันนิสม์ เขาสามารถใส่รายละเอียดลงในภาพได้อย่างประณีต แต่ไม่สามารถเข้าใจได้เลยว่ามันสื่อถึงอะไร อย่างเช่น ภาพของผู้หญิงกอดหัวกะโหลก หรืองูพันรอบเด็กชายที่มีหน้าตางดงาม เอกลักษณ์ของเขาคือการตั้งชื่อภาพเหล่านั้นอย่างวางมาด เช่น “ความระทมของชีวิต” หรือ “ความลี้ลับแห่งอิสตรี” นั่นอาจเป็นการแสดงออกถึงแนวคิดของเขา แต่สำหรับผมแล้วกลับไม่ต่างจากการเผยให้เห็นธาตุแท้ของนักเขียนภาพจอมปลอมแสนอวดดี อย่างไรก็ตาม เห็นทีว่าในสังคมจะมีพวกยำเกรงสิ่งที่ไม่เข้าใจอยู่มาก จึงทำให้ฮาชิยะประสบความสำเร็จในแง่ของการค้าพอสมควร

อย่างที่ผมได้เกริ่นไว้ว่าฮาชิยะเป็นคนพิการหลังค่อม ทว่านอกจากข้อนี้แล้ว ร่างกายของเขาก็สมส่วนดีทีเดียว ผมเคยเห็นเขาต่อสู้กับไอ้โง่คนหนึ่ง ถึงได้รู้ว่าเขามีแขนที่แข็งแรงมาก ซึ่งนอกจากจะทำให้ผมประหลาดใจแล้ว ยังทำให้ผมกลัวอีกด้วย ใบหน้าของเขาดูหล่อแบบเคร่งขรึมกว่าชายหนุ่มทั่วไป แม้ไม่มีความละเอียดอ่อนแบบศิลปิน แต่ก็เพียงพอที่จะเห็นนิสัยห้าวหาญดึงดัน เทวดาก็ช่างกลั่นแกล้งเหลือเกินที่ประทานรูปโฉมงดงามให้แก่ร่างกายเช่นนี้จนเกิดเรื่องผิดพลาดตามมา ฮาชิยะเป็นเสือผู้หญิงนามกระฉ่อน หากเขาเป็นเพียงคนพิการหรือแค่หน้าตาหล่อเหลาโดยหลังไม่ค่อม ผู้หญิงคงไม่หลงเสน่ห์และเขาคงไม่เหลวแหลกเรื่องสตรีได้ถึงขนาดนั้น ความขัดแย้งกันในตัวเองบางครั้งก็กลายเป็นความน่าหลงใหล ชายหนุ่มรูปงามแม้จะมีความพิการแต่กลับมีข้อแขนที่ทรงพลัง ดูเหมือนสิ่งเหล่านี้จะยิ่งดึงดูดใจสตรีได้โดยง่าย

ฮาชิยะมีนิสัยอวดดีและลือกันว่าเขาเป็นพวกนิยมกามวิปริต แต่ผมก็ไม่แน่ใจในข้อนั้น อย่างไรก็ตาม ด้วยลักษณะต่าง ๆ ที่กล่าวมา ในตอนแรกทำให้แม้แต่ตำรวจก็ดูจะไม่เชื่อคำพูดของเขา ทั้งยังพยายามซักไซ้ไล่เลียง

ในประเด็นที่ว่าน่าจะเป็นฝีมือของหนึ่งในบรรดาผู้หญิงที่ข้องแวะกับฮาชิยะและอาฆาตแค้นเขา แต่ฮาชิยะยืนกรานว่าไม่รู้จักผู้หญิงคนนั้น อีกทั้งยังไม่เคยพบเคยเห็นมาก่อนเลย จนในที่สุดคดีก็ถูกปิดลงด้วยข้อสรุปแบบขอไปทีว่าหญิงที่ยิงฮาชิยะคงจำคนผิด หรือเมาจนเกิดอาการสับสนทางจิตใจไปชั่วขณะ

“ได้ยินว่าฮาชิยะนอนโรงพยาบาลอยู่ประมาณหนึ่งเดือนก็หายดี แต่นั่นเกี่ยวกับเรื่องที่นายเล่ายังไง” ผมถาม

นาโอกิผุดยิ้มอย่างมุ่งร้าย “นั่นแหละ คนที่ยาชิโยะอยากแต่งงานด้วยก็คือฮาชิยะ โคะอิชิ นี่เอง”

ผมมองหน้าของนาโอกิด้วยความตกใจ “ถ้างั้น...หรือว่าคนที่ยิงฮาชิยะคือ...”

“ถูกต้อง ยาชิโยะนั่นแหละ ฉันเองก็เพิ่งรู้เมื่อไม่นานมานี้ เปล่าหรอกความจริงแม้แต่คดียิงกันในคาบาเรต์‘ฮานะ’ ฉันก็อ่านเท่าที่หนังสือพิมพ์ลงข่าวเท่านั้นเพราะไม่ได้สนใจเป็นพิเศษ แค่จิตรกรกระจอกถูกยิงไปคนสองคนไม่เห็นเกี่ยวกับชีวิตฉันตรงไหน แต่พอยาชิโยะออกปากว่าจะแต่งงานกับฮาชิยะฉันถึงเอะใจไล่เลียงเอากับหล่อน เลยได้รู้ว่าผู้หญิงในคืนนั้นคือยาชิโยะจริงๆ”

พอพูดจบ จู่ๆ นาโอกิก็แหกปากหัวเราะเสียงดังโดยไม่รู้สาเหตุ ผมไม่เข้าใจความหมายในทันที จึงได้แต่ตกตะลึงพลางจ้องหน้าอีกฝ่าย ผมรู้สึกไม่ดีและไม่ค่อยสบายใจอย่างไรชอบกล

“เป็นอะไรไป ประหลาดตรงไหนเหรอ...ตกลงคุณยาชิโยะรู้จักฮาชิยะโคะอิชิ มาก่อนใช่มั้ย”

นาโอกิขำก๊ากอีก “เปล่า ขอโทษ ไม่ใช่ยังงั้น เพราะไม่ใช่น่ะสิถึงแปลกเฮ้อ ไร้สาระจริงๆ แต่เพราะยังงี้ถึงได้น่ากลัว ฉันขนลุกยังไงไม่รู้ ยาชิโยะไม่เคยได้ยินชื่อฮาชิยะเลยจนกระทั่งคืนเกิดเหตุ นอกจากจะไม่เคยเจอแล้วหล่อนยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีมนุษย์ประหลาดพรรค์นั้นอยู่ในโลก”

“งั้น ทำไมล่ะ...”

“นั่นสิ โทระตะ ตรงนั้นแหละที่ฉันอยากให้นายฟัง...เรื่องความเกี่ยวพันกันในอดีต จะเรียกว่าคำสาปแห่งสายโลหิตก็ได้นะ นายคงรู้เรื่อง

ตระกูลฟุรุงามิใช่มั้ย"

"ไม่รู้ละเอียดนักหรอก แค่ได้ฟังจากนายเป็นครั้งคราวนั่นแหละ น่าเสียดายเหมือนกันที่ไม่รู้เรื่องลูกหลานของเจ้าผู้ครองที่ดินในอดีต..."

"พูดบ้า ๆ น่า แต่อย่างน้อยคงรู้เรื่องที่คนในตระกูลนี้มีกรรมพันธุ์หลังค่อมสืบทอดกันมาสินะ อันที่จริง โมริเอะพี่ชายของยาชิโยะก็เป็นโรคนี้"

ผมสะดุ้งพลางมองหน้านาโอกิอีกรอบ ไม่รู้ว่าเรื่องที่นาโอกิเล่านั้นเกี่ยวข้องกับคดีคุณยาชิโยะยิงคนบาดเจ็บอย่างไร แต่ผมก็เคยได้ยินมาตั้งแต่เด็ก ๆ ว่าบางครั้งจะมีคนในตระกูลฟุรุงามิป่วยเป็นโรคหลังค่อมให้เห็น

ผมเกิดในครอบครัวชาวนาของหมู่บ้านกลางหุบเขาที่ตั้งอยู่ระหว่างจังหวัดโอคายามะกับทตโตริ ในสมัยรัฐบาลทหารเอโดะ เจ้าของที่ดินบริเวณดังกล่าวคือตระกูลฟุรุงามิ พวกเขาได้รับเบี้ยหวัดจำนวนครึ่ง ๆ กลาง ๆ คือหนึ่งหมื่นห้าร้อยโกะกุ ถึงอย่างนั้นพอเข้าสมัยเมจิก็ยังอุตส่าห์มีชื่อติดในทำเนียบขุนนาง ได้ใช้ยศชิชากุ[1] มาจนถึงไม่นานมานี้ ผมได้ยินว่าตระกูลฟุรุงามิ...หรือพูดให้ถูกคือพื้นที่ทั้งหมดในครอบครองของตระกูลฟุรุงามิมีคนเป็นโรคหลังค่อมกันมากมาแต่โบราณ ความจริงนี่น่าจะจัดเป็นโรคในท้องถิ่นมากกว่าโรคทางกรรมพันธุ์ สันนิษฐานกันว่าการขาดธาตุไอโอดีนจากอาหารทะเลทำให้กระดูกผิดปกติ เหตุที่แถวนี้หาอาหารทะเลกินลำบากก็เพราะตั้งอยู่กลางหุบเขาทำให้การคมนาคมไม่สะดวก แม้ในปัจจุบันก็ยังทุรกันดารมาก จึงไม่ต้องสงสัยว่าในสมัยเอโดะน่าจะเดินทางลำบากกว่านี้

"เรื่องนั้นฉันก็รู้ เห็นว่าพักนี้แถวนั้นมีคนเป็นโรคหลังค่อมน้อยลงเยอะแต่ยังมีเหลืออยู่ในตระกูลท่านเจ้าของที่ดินเหรอนี่"

"ใช่แล้ว คงอยู่อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ อาการเป็นแบบที่พบเห็นได้ทั่วไป คล้าย ๆ กับลักษณะของฮาชิยะเลย"

"แต่ว่ามันเกี่ยวกับคุณยาชิโยะ..."

"น่า รอเดี๋ยว ฉันกำลังจะเล่าให้ฟัง อย่าหัวเราะไปล่ะ ใครจะไปเชื่อว่า

---

[1] ขุนนางลำดับที่ 4 ในระบบขุนนางของรัฐธรรมนูญสมัยเมจิ ซึ่งแบ่งขุนนางออกเป็น 5 ระดับ เทียบได้กับไวเคานต์ในระบบขุนนางอังกฤษ

ยังมีเรื่องกรรมเก่าโบร่ำโบราณในสมัยประชาธิปไตยจำแบบนี้ แต่จงทำใจและฟังไว้นะว่าเรื่องราวแบบหนังสือภาพโบราณเก่าคร่ำคร่าที่ฉันจะบอกยังหลงเหลืออยู่ในซอกหลืบของญี่ปุ่นยุคประชาธิปไตยด้วย"

คุณยาชิโยะเป็นลูกสาวของฟุรุงามิ โอริเบะ ซึ่งเสียชีวิตไปเมื่อหลายปีก่อน และเป็นน้องสาวคนละแม่ของโมริเอะ เธออายุอ่อนกว่าพี่ชายเก้าปี แม่ของคุณยาชิโยะเป็นภรรยาน้อย แต่ได้เลื่อนขั้นเป็นภรรยาหลวงหลังคลอดคุณยาชิโยะได้ไม่นาน เพราะแม่ของโมริเอะตายไปก่อนหน้านั้นนานแล้ว ผู้หญิงคนนี้ก็คือคุณนายริวซึ่งปกครองบ้านฟุรุงามิในปัจจุบัน

ตอนที่คุณยาชิโยะลืมตาดูโลก ท่านขุนนางโอริเบะชิชากุทั้งดีใจและวิตกกังวลมาก เพราะโมริเอะพี่ชายต่างแม่ของคุณยาชิโยะที่เกิดมาปกติดีเริ่มแสดงอาการของโรคหลังค่อมให้เห็นเมื่ออายุได้เจ็ดแปดขวบ โอริเบะจึงเป็นห่วงอนาคตของคุณยาชิโยะ เขาเชิญแม่หมอที่นับถือมานานให้มาทำนายชะตาชีวิตของลูกสาว แม่หมอชราบอกว่า "วางใจเถิด คุณหนูจะไม่หลังค่อมแน่นอน ต้องเติบโตอย่างแข็งแรงสมบูรณ์ และมีหน้าตาสะสวยแน่ๆ"

ยายแก่นั่นน่าจะหยุดไว้แค่นั้น แต่แกดันพูดเกินจำเป็นออกมาว่า "ตรงกันข้าม เนื้อคู่ของคุณหนูจะพิการหลังค่อม น่าสงสารเหลือเกิน แต่เมื่อเป็นประสงค์ของเทพเจ้า เราคงไม่อาจขัดขืนได้"

"ยายแก่เอ๊ย ถ้ายังมีชีวิตอยู่ละก็ ฉันจะขยี้แกให้แหลกคามือเลย" นาโอกิผุดยิ้มอันน่าสะพรึงบนใบหน้าขาวซีด "ทุกคนรู้แต่แรกแล้วว่ายาชิโยะจะไม่หลังค่อม ก็ดูหน้าหล่อนสิ หล่อนไม่ใช่ลูกสาวของโอริเบะหรอก"

ผมจ้องหน้านาโอกิเขม็งอีกครั้ง "งั้น...พ่อของคุณยาชิโยะคือ..."

"พ่อฉันเองแหละ ฮ่าๆๆ ตระกูลฟุรุงามิชอบแต่งกันเองในหมู่เครือญาติ จึงมีแต่คนโง่เกิดมารุ่นแล้วรุ่นเล่า พ่อเลยทำตัวเป็นม้าพ่อพันธุ์ช่วยปรับปรุงสายเลือดให้ไงล่ะ"

นาโอกิกล่าวเรียบๆ เหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่กลับทำให้คำพูดของเขาฟังดูทิ่มแทงและสะเทือนขวัญผมมากยิ่งขึ้น

ผมได้ยินกิตติศัพท์ของเซ็งโงะกุ เทะซุโนะชิน ตั้งแต่ก่อนหน้าว่าทำงานเก่งกว่าคนทั่วไป นาโอกิซึ่งชอบโอ้อวดความเลวร้ายของตนเล่าว่า

ความสัมพันธ์ระหว่างเทะซุโนะชินกับคุณนายริวก้าวล่วงขอบเขตนายบ่าวมานานแล้ว ภายหลังโอริเบะเสียชีวิต เทะซุโนะชินจึงทำตัวไม่ต่างจากเจ้านายของบ้านฟุรุงามิ

“แต่...” ผมนึกถึงคำที่ครั้งหนึ่งนาโอกิเคยพูด “นายเคยบอกว่า พ่อของนายอยากให้แต่งงานกับคุณยาชิโยะไม่ใช่เหรอ”

“ใช่สิ” เขาแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“แต่ ถ้างั้น...”

“น่า ฟังก่อน โทระตะ พ่อของฉันไม่ใช่คนเคร่งครัดในหลักการขนาดนั้น เขาเป็นร่างจำแลงของอำนาจเงินกับอิทธิพลดีๆ นี่เอง ถ้ามันทำให้ความทะเยอทะยานของตัวเองสมหวัง พ่อก็ไม่แยแสหรอกว่าจะเป็นลูกชายลูกสาวในไส้หรือเปล่า เมื่อกี้ฉันบอกนายแล้วไง ว่ายังมีเรื่องหลงสมัยแบบนี้ในมุมหนึ่งของญี่ปุ่นยุคประชาธิปไตยอยู่ด้วย...”

ผมไม่สามารถเชื่อเรื่องที่นาโอกิเล่าได้อย่างสนิทใจ คุณยาชิโยะอาจไม่ใช่ลูกของโอริเบะก็จริง แต่คงไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของเทะซุโนะชินเช่นกัน

เซ็งโงะกุเป็นตระกูลหัวหน้าคนรับใช้ในบ้านฟุรุงามิ ซึ่งดูเหมือนจะมีคนที่มีความสามารถโดดเด่นในทุกยุคทุกสมัย ย้อนกลับไปหลายรุ่นก่อนหน้านี้หรือช่วงปลายยุคเอโดะ ได้เกิดเหตุการณ์กบฏชาวนาในที่ดินของตระกูลฟุรุงามิ แกนนำชาวนาสี่คนได้เดินทางไปยื่นคำร้องโดยตรงต่อตระกูลโชกุน การกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งต้องห้ามในสมัยนั้น ทุกคนจึงถูกส่งตัวกลับมายังตระกูลฟุรุงามิและถูกลงโทษโดยการตัดหัว อย่างไรก็ตาม ทุกวันนี้ที่บ้านเกิดของผมยังมีศาลเจ้าที่ชื่อว่า “ท่านทั้งสี่” และในทุกปีจะมีงานฉลองครบรอบวันตายของพวกเขาอย่างเอิกเกริก

ตอนนั้นตระกูลฟุรุงามิถูกกล่าวหาว่าปกครองไม่ดีจนเกิดการจลาจล จึงอยู่ในเกณฑ์ต้องถูกยุบหรืออย่างน้อยก็ยึดทรัพย์เพื่อไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่าง แต่โชคดีว่าหัวหน้าคนรับใช้ซึ่งเป็นบรรพบุรุษหลายรุ่นก่อนหน้าของนาโอกิยอมคว้านท้องรับผิดแต่เพียงผู้เดียว พวกฟุรุงามิจึงรอดพ้นวิกฤตได้อย่างหวุดหวิด และนี่คือความจริงในประวัติศาสตร์ที่ราวกับเรื่องเล่า ได้ยินว่าตอนนั้นเจ้านายตระกูลฟุรุงามิถึงกับดีใจจนน้ำตาไหล และสั่งเสียทายาท

สืบต่อกันมาว่า

“อย่าคิดว่าลูกหลานของเซ็งโงะกุเป็นข้ารับใช้ แต่จงนับถือพวกเขาเสมือนผู้มีพระคุณตลอดไป”

เรื่องทำนองเดียวกันนี้เกิดขึ้นอีกครั้งในสมัยปรับปรุงประเทศเป็นตะวันตก[2] ดูจากโอริเบะก็คงรู้ว่าส่วนใหญ่แล้วเจ้านายตระกูลฟุรุงามิมักมีนิสัยซื่อจนเซ่อ ซ้ำยังสติสตังไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัว เจ้านายยุคนั้นก็เช่นกัน เขาไม่รู้เลยว่าควรทำอย่างไรในช่วงการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ แล้วผู้ที่เข้ามาจัดการกิจธุระของบ้านอย่างคล่องแคล่วจนทำให้ผ่านพ้นวิกฤตมาได้ก็คือทวดของนาโอกิซึ่งดูจะรอบรู้เรื่องเศรษฐศาสตร์ด้วย นอกจากจะนำพาตระกูลฟุรุงามิให้รอดพ้นวิกฤตมาได้โดยสวัสดิภาพแล้ว บรรพบุรุษของนาโอกิยังได้วางรากฐานการใช้ชีวิตในยุคใหม่อย่างมั่นคงให้แก่ตระกูลฟุรุงามิจนกระทั่งตระกูลซึ่งมีเบี้ยหวัดเพียงหนึ่งหมื่นห้าร้อยโกะกุร่ำรวยทรัพย์สินขึ้นมาจนเป็นที่เลื่องลือแม้ในแวดวงขุนนาง มิหนำซ้ำต่อมาในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำสมัยไทโช[3] เทะซุโนะชินพ่อของนาโอกิยังเข้ามาประคองตระกูลไว้ทำให้รอดมาได้ ทั้งที่บรรดาขุนนางคนอื่นล้มละลายไปตามๆ กัน ตระกูลเซ็งโงะกุเลยยิ่งมีความสำคัญต่อตระกูลฟุรุงามิจวบจนปัจจุบัน

“เจ้านายซื่อโอริเบะที่เสียไปก็เป็นตัวอย่างที่ดีของพวกขาดความสามารถในการดำรงชีวิต เขาเป็นคนจิตใจเลื่อนลอย ตระกูลฟุรุงามิจึงตกเป็นของพ่อฉันตั้งแต่ตอนโอริเบะยังมีชีวิต ก็เรื่องการแก่งแย่งชิงดีในครอบครัวแบบเดิมๆ นั่นแหละ เคยได้ยินใช่มั้ยว่าโชกุนโทกุงาวะ อิเอะโนะบุ[4] ไม่กล้าขัดขืนลูกน้องชื่อมานาเบะ อากิฟุสะ และยอมให้อากิฟุสะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเมียๆ ของตัวเอง โอริเบะคงรู้สึกแบบเดียวกัน เขาอาจรู้เรื่องระหว่างพ่อกับคุณนายริวมานานแล้ว อาจยอมรับด้วยว่ายาชิโยะเป็นลูกสาวของพ่อฉัน

---

[2] หรือสมัยเมจิ ค.ศ. 1868 - 1912

[3] ค.ศ. 1912 - 1926

[4] โชกุนคนที่ 6 ของตระกูลโทกุงาวะในสมัยเอโดะ ครองอำนาจระหว่าง ค.ศ. 1709 - 1712

แต่ถึงรู้ทั้งรู้ โอริเบะก็ยังยินดีและเอ็นดูยาชิโยะ"

ทว่าจากเรื่องราวนี้ผมก็ยังไม่รู้อยู่ดีว่าทำไมคุณยาชิโยะถึงไปยิงคนที่ไม่รู้จักเช่นฮาชิยะ โคะอิชิ ส่วนนาโอกิก็ยังคงเล่าเรื่องราวน่าชิงชังต่อไป

จงอย่าเดินตอนกลางคืน

เรื่องราว ความสัมพันธ์ในอดีตอันอึมครึมของเซ็งโงะกุ นาโอกิ ยังคงดำเนินต่อไป แต่ก่อนหน้านั้น ผมอยากเล่าถึงความสัมพันธ์ระหว่างนาโอกิกับตัวเองให้ฟัง

อย่างที่ผมเคยบอกไปแล้วว่า ตระกูลของนาโอกิได้รับสืบทอดตำแหน่งหัวหน้าคนรับใช้ของบ้านฟุรุงามิมานาน กระทั่งหลังการปฏิรูปสมัยเมจิ พวกเขาก็ยังอาศัยอยู่ในคฤหาสน์เดียวกันกับเจ้านาย คอยทำหน้าที่เป็นผู้จัดการหรือหัวหน้าคนรับใช้แล้วแต่จะเรียกกันเช่นเดียวกับบรรพบุรุษเทะซุโนะชินหรือพ่อของนาโอกินั้น แทบจะมีอำนาจเทียบเท่ากับผู้ปกครองบ้านฟุรุงามิตัวจริงเลยทีเดียว

เนื่องจากเป็นลูกชายของเทะซุโนะชิน นาโอกิจึงเพียบพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติ เขาขึ้นชื่อเรื่องใช้เงินเก่งมาตั้งแต่สมัยเป็นนักศึกษาแล้ว หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ขณะที่บรรดาเศรษฐีส่วนใหญ่ถูกภาษีมรดกและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เล่นงานจนสิ้นเนื้อประดาตัวไปตามกัน ทว่าตระกูลฟุรุงามิกลับไม่หวั่นไหวเลยแม้แต่น้อย คงเพราะที่บ้านเกิดมีภูเขาต้นสนฮิโนะกิลูกโตอยู่ จึงดูมีฐานะดีกว่าก่อนสงครามด้วยซ้ำ ดังนั้นไม่ต้องสงสัยเลยว่าหมู่นี้นาโอกิจะใช้เงินมือเติบขนาดไหน แต่ถึงอย่างนั้น อาจเพราะความแตกต่างระหว่างชนชั้นเจ้านายกับคนรับใช้ วิธีการใช้เงินของนาโอกิจึงดูจุกจิก คอยแต่จะคิดคำนวณผลประโยชน์ ไม่สามารถเอาเงินไปละเลงโดยไม่คิดหน้าคิดหลังได้จริง ๆ

ผมรู้จักกับนาโอกิเมื่อครั้งเป็นนักศึกษาสาขามนุษยศาสตร์ของ

มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ผมตั้งใจเป็นนักเขียนนิยายแต่แรก ตรงข้ามกับนาโอกิที่ไม่มีความปรารถนาเป็นพิเศษ อาจกล่าวได้ว่าเขาแค่มุดเข้ามาในคณะที่เข้าง่ายสุดเท่านั้น ด้วยเหตุนี้แม้จะเรียนจบไปแล้ว เขาก็ไม่ยอมทำงานเป็นเรื่องเป็นราว กลับเอาแต่ร่อนเร่เที่ยวผู้หญิงไปวันๆ

ดังที่ได้บอกไปแล้วว่าบ้านเกิดของผมเป็นหมู่บ้านเกษตรกรแร้นแค้น ซึ่งเคยอยู่ใต้การปกครองของตระกูลฟุรุงามิ ปู่ย่าตายายล้วนเป็นชาวนายากจน ทว่าตั้งแต่พ่อของผมเดินทางเข้าโตเกียวในช่วงปลายสมัยเมจิ พวกเราก็ค่อยๆ เหินห่างบ้านเกิด ยิ่งเมื่อพ่อกับแม่ทยอยเสียชีวิตไปสมัยผมเป็นนักศึกษา ผมเลยแทบจะตัดขาดจากที่นั่น ถึงขนาดไม่เคยกลับไปแม้แต่ครั้งเดียว

นาโอกิบอกเหมือนกันว่าเขาไม่เคยไปเยือนดินแดนซึ่งครั้งหนึ่งตระกูลฟุรุงามิปกครองมาก่อน แต่ก็แปลกที่พอรู้ว่าผมเป็นคนบ้านเดียวกัน เขากลับแสดงความเป็นมิตรอย่างประหลาด คอยจุนเจือผมด้วยข้าวของเงินทอง ตัวผมเองไม่ได้รู้สึกยินดียินร้ายกับนาโอกิเป็นพิเศษ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากพ่อของผมเป็นเพียงข้าราชการภูธรระดับล่าง ครอบครัวผมจึงไม่คู่ควรแม้กับการส่งลูกเรียนมหาวิทยาลัย ผมเลยเดือดร้อนแสนสาหัส อย่างน้อยผมก็รู้สึกขอบคุณนาโอกิสำหรับความช่วยเหลือด้านวัตถุ

แต่ก็อย่างที่บอก วิธีใช้เงินของนาโอกิมักมีเรื่องผลประโยชน์แอบแฝง เขาหวังว่าจะต้องได้ผลตอบแทนจากทุกบาททุกสตางค์ที่ใช้ไป ผมจึงไม่เคยสำนึกบุญคุณเขาอย่างจริงใจเลย เปล่าหรอก แทนที่จะรู้สึกขอบคุณ ผมกลับมีเรื่องให้ต้องขุ่นเคืองอยู่ตลอดเวลากับนิสัยยโสโอหัง เอาแต่ใจตัวเอง อารมณ์แปรปรวน ชอบอวดความเลว แต่ก็ใจเสาะและมีเล่ห์เหลี่ยมตามที่เจ้าตัวยอมรับ

ถึงอย่างนั้น สาเหตุที่เราไม่ทะเลาะเบาะแว้งแตกหักกันไป เพราะนักเขียนนิยายขายไม่ออกอย่างผมจำต้องมีผู้อุปถัมภ์ ผมพยายามข่มความโมโหไว้ในใจ ทำท่าประจบสอพลอเท่าที่จะสามารถ ทว่านาโอกิเองก็ไม่ได้โง่ เขารู้ดีว่าผมคิดอย่างไร ทั้งที่รู้แต่ก็ยังไม่ยอมตัดสัมพันธ์ เพราะเขาสะดวกที่จะใช้ผมทำธุระให้มาแต่ไหนแต่ไร โดยเฉพาะการตามล้างตามเช็ดเรื่องผู้หญิงที่ผมคงจะเหมาะกว่าใครเพื่อน ดังนั้นเราจึงไม่มีมิตรภาพให้กันสักนิด

หลักฐานอันดีที่แสดงว่าเราไม่ให้เกียรติกันเลย ซ้ำนาโอกิยังดูถูกผมเป็นที่สุด คือการที่เขาไม่เคยเชิญผมไปบ้านสักครั้ง แม้จะคบกันมาค่อนข้างนาน เราอายุ 35 ปีและเกิดปีขาลทั้งคู่ เพราะเหตุนี้ผมถึงได้ชื่อว่ายาชิโระ โทระ (เสือ) ตะ

เท่านี้คงเพียงพอที่จะเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาโอกิกับผมแล้ว ฉะนั้นผมขอเล่าเรื่องของนาโอกิต่อดีกว่า

“สรุปว่ายาชิโยะเป็นคนยิงฮาชิยะ โคะอิชิ จิตรกรหลังค่อมจริง ๆ” นาโอกิที่แทบจะจัดการกับวิสกี้คนเดียวจนหมดขวดเล่าต่อโดยไม่ขยับสายตา เส้นเลือดที่เหมือนไส้เดือนสองเส้นผุดขึ้นบนหน้าผากขาวซีดนั้นอย่างน่ากลัว

“ก่อนจะเล่าเรื่องนั้น ฉันขออธิบายเกี่ยวกับโมริเอะ พี่ชายของยาชิโยะก่อน ฉันบอกนายไปแล้วว่าโมริเอะพิการหลังค่อม แต่ก็ไม่ได้น่าเกลียดตรงกันข้าม มันหล่อเหลาทีเดียว รสนิยมก็ไม่เลว การแต่งตัวดี ถ้าเห็นตัวจริงจะรู้ว่าดีกว่าที่ได้ฟังเยอะ ข้อนี้คงเหมือนกับฮาชิยะ โมริเอะอายุ 33 อ่อนกว่าฉันอยู่ 2 ปี ยังไงก็ตาม หมอนี่ชอบมองโลกในแง่ร้ายตามแบบฉบับคนไม่สมประกอบ นิสัยเลยไม่ตรงไปตรงมา เจ้าเล่ห์เพทุบายมาก แต่ก็สมควรอยู่หรอก เพราะถูกพ่อของฉันซึ่งเรียกตามภาษาสมัยก่อนว่าข้าทาสรับใช้ยึดเอาบ้านไปครอง แถมลูกของขี้ข้าหรือตัวฉันยังอวดเบ่งดูแคลนคุณชายน้อยเสียอีก โมริเอะจึงมักทำหน้าเบื่อโลก วัน ๆ เอาแต่อ่านหนังสือทว่าอย่าได้หลงกลเชียวล่ะ เจ้านี่คอยวางแผนตั้งท่าว่าสักวันจะเล่นงานพ่อกับฉันอยู่ตลอดเวลา แต่ปรากฏว่าโมริเอะดันหลงรักยาชิโยะหัวปักหัวปำ”

ผมอึ้งจนพูดไม่ออกจึงได้แต่มองหน้านาโอกิซ้ำ เรื่องของเขาค่อย ๆ พรั่งพรูออกมา อีกทั้งยังแปลกประหลาดขึ้นเรื่อย ๆ

“แต่ นาโอกิ...ไม่เกินไปหน่อยเหรอ...โมริเอะกับคุณยาชิโยะเป็นพี่น้องกันนะ”

“แน่นอน ดูเผิน ๆ น่ะใช่ แต่เมื่อกี้ฉันก็บอกแล้วว่าเป็นแค่เปลือกนอก โมริเอะเป็นลูกเมียหลวงของโอริเบะ ส่วนยาชิโยะเป็นลูกคุณนายริว ซึ่งเขาก็ปิดกันให้แซ่ดว่ายาชิโยะไม่ได้เกิดจากโอริเบะ เจ้าโมริเอะคงเห็นว่าเมื่อมองจากทางพ่อหรือทางแม่ก็คนละสายเลือดกัน แล้วทำไมจะรักและแต่งงานอยู่กินกันไม่ได้ อีกทั้งสิ่งที่กระพือความรู้สึกแบบนั้นของโมริเอะให้ลุกโหม

ยิ่งขึ้นก็คือคำทำนายของแม่หมอที่ว่า เนื้อคู่ของคุณหนูคงจะพิการหลังค่อม... พูดอีกอย่างคือโมริเอะปักใจเชื่อว่าคนหลังค่อมนั้นคือตัวเอง เรื่องมันก็เลยวุ่นวาย ดูเหมือนอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ยาชิโยะเอ่ยปากจะแต่งงานกับจิตรกรหลังค่อมชื่อฮาชิยะ โคะอิชิ คงเพราะตั้งใจให้โมริเอะเลิกเซ้าซี้ขอความรักจากตัวเองเสียที หรือหล่อนอาจจะอยากให้โมริเอะได้รู้ว่า คนหลังค่อมในคำทำนายของแม่หมอน่ะไม่ใช่มัน แต่เป็นฮาชิยะต่างหาก"

คิดดูแล้วหญิงสาวที่ชื่อยาชิโยะคนนี้ก็เกิดมาน่าสงสารทีเดียว

ท่าทางเทะซุโนะชินพ่อของนาโอกิอยากให้นาโอกิกับคุณยาชิโยะแต่งงานกัน หนำซ้ำเท่าที่ฟังจากนาโอกิ ดูเหมือนคุณยาชิโยะจะเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเทะซุโนะชินด้วย โชคดีอยู่บ้างที่นาโอกิไม่สนใจจะเกี่ยวดอง มิเช่นนั้นอาจกลายเป็นเรื่องน่าขนลุกที่พี่น้องต้องมีสัมพันธ์กัน

อีกด้านหนึ่ง โมริเอะพี่ชายก็หลงใหลในตัวเธอ แม้ว่าคุณยาชิโยะอาจจะไม่เกี่ยวข้องทางสายเลือดกับเขา ทว่าในสำมะโนครัว ทั้งคู่ก็เป็นพี่น้องกันอย่างไม่มีทางโต้แย้ง สำหรับคุณยาชิโยะแล้วนี่เป็นสถานการณ์ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกจริงๆ เพราะไม่ว่าจะเลือกเดินทางไหน เธอก็อาจต้องแต่งกับพี่ชายทั้งสิ้น จึงควรอยู่ที่เธอจะหมดอาลัยตายอยาก นาโอกิเล่าว่ายาชิโยะทำตัวเสเพลเอาเรื่อง ซึ่งคงมีสาเหตุมาจากเรื่องที่เล่าทั้งหมดนี่เอง

"มิน่าล่ะ...แต่ฉันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าคุณยาชิโยะไปยิงคนที่ไม่รู้จักอย่างฮาชิยะ โคะอิชิ ทำไม"

"ฉันก็กำลังจะเล่าให้ฟังอยู่นี่ไง" ลิ้นของนาโอกิชักพันกัน แถมดูเหมือนจะหายใจไม่ค่อยทัน คงเพราะพูดไม่หยุดมาตั้งแต่ครู่ก่อน กระนั้นเขาก็ยังพยายามอย่างเต็มกำลังที่จะเล่าต่อ ดวงตาเปล่งประกายแรงกล้าฉายแววร้อนรนชอบกล อากัปกิริยาก็น่ากลัวขึ้นเรื่อยๆ เห็นทีว่าคราวนี้เขาจะเริ่มเมาแล้วจริงๆ

"คือว่า..." นาโอกิแลบลิ้นเลียริมฝีปากราวกับสุนัข "เมื่อประมาณช่วงหน้าร้อนปีที่แล้ว มีจดหมายประหลาดส่งมาถึงยาชิโยะ แม้หล่อนจะเหลวแหลกเอาแต่ใจและไม่เห็นหัวใครในบ้านเลย แต่หล่อนมักยอมก้มหัวให้ฉันเสมอ แถมจดหมายนั่นยังพิลึกมากจนหล่อนนึกอยากเอามาปรึกษาฉัน

ข้อความในจดหมายมีอยู่ว่า...*ข้ากลับมาแล้ว จะไปหาเจ้าและแต่งงานกันในไม่ช้า*...อะไรทำนองนั้น มันถูกส่งมาจากที่ทำการไปรษณีย์เมืองฮากาตะในเกาะคิวชู แต่ไม่ปรากฏชื่อผู้ส่ง นายคิดว่ายังไง"

"ใครสักคนแกล้งส่งมามั้ง" ผมตอบทันควัน

"ใช่แล้ว พวกเราก็คิดอย่างนั้นเลยฉีกจดหมายทิ้ง มาคิดดูตอนนี้ช่างน่าเสียดายเหลือเกิน บางทีถ้าเก็บไว้อาจใช้เป็นหลักฐานได้ ปรากฏว่าหนึ่งเดือนให้หลังก็มีจดหมายแบบเดียวกันส่งมาอีก คราวนี้มาจากเกียวโต แต่ข้อความต่างออกไปเล็กน้อย...*เจ้าคงจำคำทำนายของหมอดูคนนั้นได้ เจ้าเกิดมาเป็นคู่ของข้า*...ไม่มีชื่อผู้ส่งเหมือนเดิม"

"หืม" ผมทำตาโตโดยไม่รู้ตัว "นั่นออกจะฟังดูจริงจังนะ แล้วนายทำยังไงกับจดหมายล่ะ"

"ฉีกทิ้งไปแล้วเหมือนกัน"

"อ้าว...น่าเสียดายจัง"

"อือ ตอนนี้ฉันก็คิดยังงั้น แต่เวลานั้นมันโมโหยังไงไม่รู้ แถมยาชิโยะยังประสาทกินและฉีกทิ้งเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แล้วทีนี้..."

"มีจดหมายมาอีกเหรอ"

"อืม ใช่ ซ้ำยังส่งจากในโตเกียวด้วย คราวนี้ฉันชักแขยง เลยเก็บไว้เผื่อจะใช้เป็นหลักฐานได้บ้าง นี่ไง ฉบับนี้แหละ"

นาโอกิล้วงซองจดหมายสี่เหลี่ยมแบบตะวันตกออกมาจากกระเป๋าตรงตราไปรษณียากรมีตัวหนังสือว่าโตเกียวมองเห็นได้เลือนราง ทว่าตราประทับของอักษรตัวอื่นเลอะเลือนจนอ่านแทบไม่ออก และไม่มีชื่อผู้ส่งอีกเช่นเคย

"ขอดูข้างในได้มั้ย"

"เอาสิ อ่านเลย"

สิ่งที่ออกมาจากซองคือกระดาษเขียนจดหมายหนึ่งแผ่นกับรูปถ่ายห่อด้วยกระดาษฝ้าแผ่นบางใบหนึ่ง ข้อความในจดหมายมีดังนี้

...ข้ามาถึงโตเกียวแล้ว อีกไม่นานจะไปพบเจ้า ภาพในซองคือร่างของข้า แต่ขอเก็บหน้าตาไม่ให้เห็นจนกว่าจะพบกัน

จากนั้นในบรรทัดต่อมาปรากฏข้อความประหลาดว่า

...เจ้าจงอย่าออกมาเดินตอนกลางคืน

ผมรีบคลี่กระดาษฝ้าและดึงภาพออกมา ก่อนจะช็อกจนลืมหายใจโดยไม่รู้ตัว

เจ้าของภาพเป็นคนหลังค่อม ทว่าแต่งตัวค่อนข้างโก้หรู สวมชุดดำคลุมร่างด้วยเสื้อคลุมอินเวอร์เนสสีดำ ถือไม้เท้าเรียวไว้หน้าตัวโดยวางมือทั้งคู่ทับกันบนนั้น ด้านหน้าของเสื้อคลุมแบะออก เผยให้เห็นเชิ้ตขาวและเนกไทเชือกเส้นเท่ ผมเคยเห็นฮาชิยะ โคะอิชิ ในชุดแบบนี้บ่อยครั้ง แต่ไม่รู้ว่านี่ใช่ฮาชิยะหรือไม่ เพราะศีรษะของบุคคลในภาพถูกตัดทิ้งไป...

ขณะที่ผมกำลังดูรูปด้วยความหวาดผวา นาโอกิก็พูดแทรกขึ้นมาว่า “เป็นไง นั่นใช่ฮาชิยะหรือเปล่า”

“ไม่รู้สิ แต่ฮาชิยะชอบแต่งตัวแบบนี้ ฉันว่าเหมือนมาก...”

“แต่บางครั้งเจ้าโมริเอะก็ใส่เสื้อผ้าแบบเดียวกัน ฉันหมายความว่ารูปนั่นก็มีส่วนคล้ายโมริเอะมากนะ”

ผมสะดุ้งพลางกลืนน้ำลาย จากนั้นก็กลั้นหายใจเพ่งมองใบหน้าของนาโอกิอยู่ครู่หนึ่ง ผมรู้สึกเหมือนมีบางอย่างที่น่าสะพรึงกลัวยากจะอธิบายกำลังไต่ยุบยิบขึ้นมาตามแผ่นหลัง ร่องรอยความคลุ้มคลั่งปรากฏในดวงตาแดงก่ำของนาโอกิเช่นกัน

“ถ้างั้นนายคิดว่านี่เป็นฝีมือของโมริเอะเหรอ”

“ไม่รู้สิ ฉันก็พูดได้ไม่เต็มปาก แต่มันอาจทำเรื่องแบบนี้ก็ได้ เพราะนิสัยเจ้าเล่ห์ ขี้เซ้าซี้ แล้วก็ชอบทำอะไรเกินจริงอย่างประหลาด อีกอย่างเมื่อดูจากข้อความในจดหมายคงเข้าใจได้ว่าคนเขียนรู้ความเป็นไปในบ้านฟุรุงามิดี”

ผมมองตัวอักษรในจดหมายอีกครั้ง มันถูกบรรจงเขียนด้วยปากกาทีละตัว ๆ อย่างเป็นระเบียบราวกับตัวพิมพ์ “คนเขียนแกล้งเขียนแบบนี้เพื่อกลบเกลื่อนลายมือสินะ สองฉบับก่อนหน้าก็เป็นตัวหนังสือแบบเดียวกันใช่มั้ย”

“อือ ใช่”

“แล้วที่เขียนว่า *เจ้าจงอย่าออกมาเดินตอนกลางคืน* หมายความว่ายังไง”

“นี่แหละปัญหา ข้อความนั่นแสดงให้เห็นว่าคนเขียนรู้ข้อมูลในบ้านฟุรุงามิดีแค่ไหน ยาชิโยะมีนิสัยชอบออกมาเดินตอนกลางคืน หรือที่เรียกว่าโรคนอนละเมอนั่นแหละ เรื่องแบบนี้ไม่มีทางที่คนนอกตระกูลจะล่วงรู้เด็ดขาด...”

ผมกลืนน้ำลายอีกครั้ง ทำไมเรื่องราวถึงได้ประจวบเหมาะเหลือเชื่อเช่นนี้ หรือว่านาโอกิจะแกล้งอำผม แต่เมื่อได้มองหน้าอีกฝ่าย ความสงสัยก็อันตรธานไปทันที เพราะแววตาคลุ้มคลั่งของเขาไม่ได้เสแสร้งหรือล้อเล่น

“สมควรอยู่หรอกที่นายจะสงสัย แต่ที่เล่ามาทั้งหมดเป็นความจริงนะให้ตายเถอะ บ้านฟุรุงามินี่ไม่ต่างจากบ้านผีสิงเลย ไม่ว่าหน้าไหนก็ปีศาจทั้งนั้น แน่นอนว่าฉันเองก็ด้วย”

นาโอกิหัวเราะเยาะอย่างมุ่งร้ายด้วยเสียงแหบพร่า

“ทีนี้นายคงรู้แล้วว่ายาชิโยะยิงฮาชิยะ โคะอิชิ ที่คาบาเรต์ ‘ฮานะ’ ทำไม ประมาณสามวันหลังจากที่ได้รับจดหมายฉบับนี้ ยาชิโยะบังเอิญได้ไปเจอฮาชิยะเข้า หล่อนเข้าใจผิดว่าเจ้าของจดหมายมาหา...เลยระเบิดลูกปืนใส่โดยไม่คิดหน้าคิดหลัง นี่ฉันเพิ่งรู้เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง”

หลังจากได้ฟังเรื่องราวแล้ว ดูเหมือนว่าพฤติกรรมประหลาดของคุณยาชิโยะก็ไม่ได้ไร้เหตุผลเสียทีเดียว สำหรับเธอ คนหลังค่อมเปรียบเสมือนฝันร้ายน่าสะพรึงกลัว เธอคงอยากทำลายคนหลังค่อมในโลกนี้ให้หมดเป็นแน่ โดยเฉพาะเมื่อได้เห็นคนลักษณะเดียวกันภายหลังได้รับจดหมายน่าสยดสยองแบบนั้น คงช่วยไม่ได้ที่หญิงสาวจะลืมตัวไม่ทันยั้งคิด ถ้าเป็นผู้หญิงอ่อนแออาจหมดสติไปแล้ว ทว่าคุณยาชิโยะกลับเลือดขึ้นหน้าและเกิดอารมณ์ชั่ววูบรุนแรง จะว่าแปลกก็แปลก แต่ทุกอย่างในเหตุการณ์นี้ก็ล้วนพิสดารตั้งแต่ต้นจนจบอยู่แล้ว มันคือสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกวิปริต

“เข้าใจแล้ว ฉันพอจะเข้าใจเหตุผลที่คุณยาชิโยะยิงฮาชิยะ แต่เรื่องที่คุณยาชิโยะจะแต่งงานกับฮาชิยะล่ะ หลังจากนั้นคุณยาชิโยะกลายเป็นเพื่อนกับฮาชิยะไปงั้นเหรอ”

“ถูกต้อง หลังเกิดเหตุยาชิโยะได้อ่านหนังสือพิมพ์และเพิ่งรู้ว่าฮาชิยะเป็นใคร หล่อนจึงรู้ตัวว่าตัวเองจำคนผิดแล้ว ขณะเดียวกันหล่อนก็ได้ฟังเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับฮาชิยะจึงชักจะสนใจขึ้นมา ยาชิโยะเป็นผู้หญิงแบบนี้แหละชอบลองของแปลก หล่อนเล่าให้ฟังว่าเดินทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้เข้าไปเยี่ยมฮาชิยะในโรงพยาบาล แล้วอ้างตัวว่าเป็นผู้ชื่นชอบฮาชิยะ”

ผมตาโตด้วยความตะลึง “เฮ้ย นั่นมัน...อันตรายมากไม่ใช่เหรอ ถ้าถูกมองออกว่าเป็นคนยิง...”

“แต่ยาชิโยะบอกว่าหล่อนมั่นใจข้อนั้นเป็นที่สุด นี่ฉันก็เพิ่งได้ยิน เหมือนกันว่าเวลายาชิโยะจะทำตัวแหกกฎเกณฑ์ หล่อนมักจะปลอมตัว หล่อนบอกว่าวิธีแต่งหน้าแบบสมัยใหม่เหมาะมากสำหรับการปลอมตัว ไม่ว่าการเขียนคิ้ว ใส่ขนตาปลอม ทาปาก แม้แต่สีผมยังเปลี่ยนกันได้ หรือจะให้แก้มอวบอิ่ม ซูบตอบ ตาลึกเหมือนชาวตะวันตก ก็ทำได้ตามใจชอบ ยาชิโยะศึกษาเรื่องนี้อย่างละเอียด พิลึกคนจริงๆ เหมือนดอกเตอร์เจคิลล์กับมิสเตอร์ไฮด์ภาคผู้หญิงก็ไม่ปาน...”

“นั่นสิ แต่ไม่น่าเชื่อว่าผู้ชายอย่างฮาชิยะจะหลงกล เขาอาจทำเป็นถูกหลอกทั้งที่รู้แล้วก็ได้นะ”

“อืม อาจเป็นได้ ไม่ใช่เรื่องเสียหายสำหรับมันนี่”

“แล้วนายจะให้ฉันทำอะไร เล่าเรื่องนี้ให้ฉันฟังทำไม”

“ตรงนั้นแหละ โทระตะ” นาโอกิยื่นร่างมาข้างหน้าโดยพลัน “คือว่าเจ้าฮาชิยะมาพักอยู่ที่บ้านได้ประมาณหนึ่งสัปดาห์แล้ว แน่นอนว่ามันมาตามคำเชิญของยาชิโยะ แต่เพราะความหน้าด้าน มันเลยเอาแต่ใจตัวเองและทำเหมือนยาชิโยะเป็นนางบำเรอ ขนาดฉันยังหงุดหงิด แล้วโมริเอะจะไม่พลุ่งพล่านได้ยังไง แค่หลังค่อมเหมือนกันก็ไม่กินเส้นจะแย่แล้ว ยิ่งต้องมาแย่งผู้หญิงคนเดียวกันด้วย ฉันชักหวั่นใจว่าสถานการณ์จะเลวร้ายลงไปอีก ก็เรื่องนี้มันแปลกตั้งแต่ต้นใช่มั้ยล่ะ แม้แต่คนเหลวไหลอย่างยาชิโยะ หมู่นี้ยังดูเหมือนจะกังวลว่าอาจเกิดเหตุบางอย่างในไม่ช้า ไปแจ้งตำรวจก็ไม่ได้เพราะยังไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย แล้วจู่ๆ พอฉันพูดถึงนาย ยาชิโยะก็ดูสนใจมากและบอกให้เชิญนายมาให้ได้ ผู้หญิงนี่ก็โง่จริง พอบอกว่านายเป็นนักเขียน

นิยายสืบสวน หล่อนก็นึกไปว่าต้องฉลาดเหมือนนักสืบชื่อดัง ฮ่าๆๆ"

นาโอกิหัวเราะเสียงดังอย่างน่ารังเกียจ แต่ไม่ว่าจะถูกเขาถากถางแค่ไหน ผมก็พูดไม่ออกสักคำ ใช่ มันน่าเจ็บใจ ทว่าเรื่องที่ผม ยาชิโระ โทระตะ คนนี้เป็นเพียงนักเขียนนิยายสืบสวนกระจอกๆ ที่ขายไม่ออก และน่าเวทนานั้นก็เป็นความจริง

วังสีเขียว

ปัจจุบัน ตระกูลฟุรุงามิอาศัยอยู่ที่ย่านโคงาเนะอิ อำเภอทามะเหนือ กรุงโตเกียว แน่นอนว่าเดิมทีพวกเขามีคฤหาสน์หลังงามอยู่แถวย่านยามาโนะเตะใจกลางกรุงโตเกียว แต่มันวอดวายไปในไฟสงครามแล้ว โชคดีว่าก่อนหน้านั้น เซ็งโงะกุ เทะซุโนะชิน ได้คาดการณ์ไว้แล้วว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น จึงออกคำสั่งให้ขนย้ายเครื่องเรือนรวมถึงข้าวของทุกอย่างไปไว้ที่โคงาเนะอิ คฤหาสน์ที่ยามาโนะเตะจึงอยู่ในสภาพร้าง ทำให้พวกเขาได้รับความเสียหายจริงไม่มากนักแม้บ้านจะถูกเพลิงไหม้ไปก็ตาม

บ้านที่โคงาเนะอิเป็นบ้านพักตากอากาศที่สร้างในสมัยของโอริเบะเจ้าบ้านคนก่อน ถึงอย่างนั้นก็กว้างขวางมาก เห็นว่ามีพื้นที่ถึง 9,900 ตารางเมตรเลยทีเดียว ภายในอาณาบริเวณมีบึงใหญ่ เช่น บึงอิโนคาชิระ และบึงวัดเซ็มปุกุ ดูเหมือนว่าแต่เดิมแถวนี้เป็นเขตที่มีตาน้ำจึงมีแหล่งน้ำอยู่เรียงราย ในบ้านของพวกฟุรุงามิก็มีน้ำใสบริสุทธิ์ผุดขึ้นมา พวกเขาเลยทำเป็นบึงธรรมชาติ มีการนำบึงดังกล่าวและป่าธรรมชาติแห่งทุ่งมุซาชิโนะซึ่งโอบล้อมบึงอยู่เข้ามาผนวกเป็นส่วนหนึ่งของตัวบ้านอย่างชาญฉลาด บ้านพักตากอากาศเปี่ยมด้วยบรรยากาศดุจโลกแห่งความฝันอันน่าพิศวงของตระกูลฟุรุงามิตั้งอยู่ ณ ที่แห่งนี้

ความน่าพิศวงนี้เกิดจากความแปลกของการก่อสร้าง ที่มีการผสมผสานกันอย่างกลมกลืนระหว่างสถาปัตยกรรมโบราณสมัยเอโดะกับแบบสมัยใหม่

คินดะอิจิ โคสุเกะ คือยอดนักสืบที่นักอ่านทั้งญี่ปุ่นและไทยต่างคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี ไม่ว่าเขาจะต้องเผชิญกับคดีฆาตกรรมที่โหดเหี้ยมอำมหิตหรือลึกลับซับซ้อนเพียงใด ยอดนักสืบผู้นี้ก็ไขปริศนาได้อย่างยอดเยี่ยมเสมอ

“ข้ามาถึงโตเกียวแล้ว อีกไม่นานจะไปพบเจ้า...เจ้าจงอย่าออกมาเดินตอนกลางคืน”
จดหมายประหลาดถูกส่งมาถึงยาชิโยะ ทายาทของตระกูลฟุรุงามิผู้มั่งคั่ง
พร้อมกับรูปถ่ายของชายหลังค่อม...ไร้ศีรษะ
หญิงสาวหวาดผวาและหวั่นใจว่าชายที่อยู่รอบกายเธออาจเป็นคนผู้นั้น
ในขณะเดียวกันคดีฆาตกรรมแสนสยดสยองก็ได้เปิดฉากขึ้น
ฆาตกรบั่นศีรษะ...ศพแล้วศพเล่า

นี่คือเรื่องราวที่แสนเข้มข้นและเกินคาดเดา
ผลงานจากปลายปากกาของนักเขียนชื่อดัง **โยโคมิโซะ เซชิ**

หมวดวรรณกรรมแปล
ISBN 978-616-18-7430-8
Cover Design: Nawapat A.
255 บาท